

► 0 Nederlanders

Foto Ad Nuis

ANKEVEEN. Eric Torsing (47) uit Ankeveen maait de 2.000 vierkante meter gras om zijn huis met een Toro (Spaans voor stier): een hydraulisch gestuurde grasmaaier. Hij doet er een half uur over. Achterin zijn tuin staat een trampoline. Deze is waarschijnlijk alleen voor amateuristisch gebruik, maar sinds de Spelen in Sydney in 2000 is trampolinespringen een olympische sport. Toen deed voor Nederland Alan Villafuerte (30) mee. Het werd geen succes. Vier jaar later in Athene deed hij weer mee, maar ook die Spelen gingen hem niet best af. In Athene nam voor Nederland ook Rea Lenders (27) deel aan de discipline

trampolinespringen. Ze werd achtste in het individuele eindklassement. Bij de wereldkampioenschappen in Québec eind vorig jaar lukte het de Nederlandse ploeg niet aan de internationale kwalificatie-eisen te voldoen. Dat was de laatste kans tickets voor Peking te verdienen. Daarom komt er bij de Olympische Spelen geen enkele Nederlander in het onderdeel trampolinespringen uit.

In deze rubriek brengt fotograaf Ad Nuis dagelijks de Nederlander in beeld. Zijn foto is weer aanleiding om een cijfer over 'de Nederlander' te belichten.

'Bevalling zwaarder dan Vierdaagse'

NIJMEGEN. Nederlanders achten de bevalling van een kind zwaarder dan meelopen met de Nijmeegse Vierdaagse. Ook de Tour de France, de Elfstedentocht en een beklimning van de Kilimanjaro lijken de meeste mensen zwaarder, maar een rolstoelmaraathon of de verbouwing van een huis is een makkie vergeleken bij vier dagen wandelen. Dat blijkt uit een onderzoek onder ruim duizend Nederlanders, dat toilet papierfabrikant Edet heeft laten uitvoeren. Edet plaatst elk jaar honderden toiletten in en rond Nijmegen tijdens de Vierdaagse. (ANP)

Oudste zeehond ter wereld wordt 50

RHENEN. Zeehond Else, die in Ouwehands Dierenpark in Rhenen woont, wordt morgen 50 jaar. Volgens het dierenpark is Else de oudste zeehond ter wereld. Ze krijgt van haar verzorgers een speciaal gemaakte vistaart. Else woonde vanaf 1974 samen met zeehond Dolf in een buitenbassin van het Amstelpark in Amsterdam. Dolf overleed in 2001 op 39-jarige leeftijd. Else kon het verlies niet verwerken en kwijnde weg. Daarom werd ze verhuisd naar het nagebootste wad in

Ouwehands Dierenpark. Tussen dertien zeehonden is Else opgeleefd. Else is gezond, maar wel bijna blind. (ANP)

Sylvie klaagt stripclub aan

AMSTERDAM. Sylvie van der Vaart-Meis onderneemt stappen tegen een Amerikaanse stripclub. Het bedrijf gebruikte, zonder haar toestemming, een foto van de 30-jarige voetbalvrouw in een advertentie. „Sylvie wil niet worden geassocieerd met de seksindustrie”, vertelt haar zaakwaarnemer Floris Weisz.

„Ze vindt het vooral vervelend voor haar kind en familie.” (De Telegraaf)

Hond na 1.400 km en 5 jaar gevonden

NEW YORK. Ze hadden niet gedacht hem ooit nog terug te zien. Maar na 5 jaar zijn de New Yorkse baasjes van de beagle Rocco toch herenigd met hun weggelopen hond. Begin deze maand dook de viervoeter op bij een dierenopvang in Georgia, bijna 1.400 kilometer verderop. Een emotioneel weerzien volgde, vooral voor de dochter van het stel, die 5 was toen Rocco verdween. „Ik huilde hysterisch, net als toen ze me vertelden dat-ie weg was.” (AD)

Op de achterbank.

Laatst heb ik nagerekend hoever het was, de

► Twee auteurs keren terug naar de Nederlandse vakantiebestemmingen uit hun jeugd.

► Vandaag: Sporthuis Centrum in Kootwijk, 1978.

Door JOWI SCHMITZ

KOOTWIJK. Als het aan mijn moeder lag nam ze ook de eettafel mee, inclusief placemats, serviesringen en servies. Maar aangezien de tafel écht niet in ons Golfje paste, beperkte ze zich tot alles wat kleiner was. Mijn vader was een dag bezig alle bagage zo economisch mogelijk over de auto te verdelen.

Als we vertrokken hadden mijn broer Bart en ik ieder onze knieën in onze nek. Onze voertruimte werd ingenomen door lakens en kussenslopen in vuilwerend plastic, met daaronder de wandelschoenen voor het hele gezin. We zaten op dekens en op kleren die niet krekelden. Dat was opletten bij de hobbels, want dan kwam je hoofd tegen het dak.

Maar daadwerkelijk ruimtebeperkend was de enorme weekendtas die tussen ons in stond.

„Handig om je boeken op te leggen”, suggereerde mijn moeder. Wat zij niet zag was dat mijn broer, die een tel eerder in de auto zat, de tas slinks in mijn richting had geschoven. Ik zorgde er natuurlijk voor dat ik het onding terug bigde, maar hij had al een scherpe elleboog in stelling gebracht en beweerde met een begin van boosheid dat de tas écht niet verder zijn kant op kon.

We reden weg. Naar Kootwijk! Sporthuis Centrum De Berkenhorst. Aftandse bungalows met uitgezakte banken en aan de muur ieder jaar dezelfde pastelpaarse rozen in de ene kamer en in de andere naar abstractie neigende vazen. Mijn voorkeur ging uit naar de rozen.

De weekendtas bleek inderdaad nuttig. Hij deed dienst als steun voor de zak winegums die mijn broer van de buurvrouw had gekregen. Hoe hij een hele zak snoep door mijn ouders goedgekeurd had gekregen ontging me, maar ik stemde gretig in met hun voorwaarde: „alleen als je het eerlijk met je zus deelt”.

Nu hebben winegums niet alleen verschillende kleuren, ze hebben ook verschillende vormen. En we wisten allebei dat de langwerpige bubbelige vorm het meest begeerlijk was. De lekkerste kleur was paars, dus de allerlekkerste was lang en bubbelig paars. Er werd geen zak gekocht zonder zorgvuldige controle of er wel zo'n exemplaar in zat. Maar deze zak was gekregen, dus was het hopen dat de buurvrouw gelukkig gekozen had.

Dat had ze. Er zat er één in. „Eenenvertig”, zei Bart tevreden, nadat hij de inhoud van de zak op zijn Asterix en Obelix strip had geleegd. Na een korte stilte voegde hij eraan toe: „Uitzonderlijk veel geel.”

Ik kon alleen maar met een waterig mondje knikken. Bart legde eerst kleur bij kleur, daarna werd binnen de kleur de vorm geselecteerd. Alles wat gelijk was werd meteen verdeeld en zo vulden zich mijn handen met plakkerige snoepjes.

Er waren zeven groene winegums, dat waren de vieste.

„Hier”, zei mijn broer gul, en gaf me er vier.

Ik accepteerde. Zelfs vieze winegums waren winegums.

„Dan mag ik die!”, zei mijn broer en greep de paars langwerpige bubbelige.

„Nee!”

De weekendtas prikte in mijn been.

„Wat is er jongens?” Mijn moeder draaide zich half om. Als ze zich hele-

maal omdraaide was het mis.

„Hij geeft mij de vieste en neemt zelf de lekkerste”, huilde ik, altijd bereid mijn broer erbij te lappen.

„Ik heb verdeeld”, zei Bart, alsof dat alles verklaarde.

Laatst heb ik nagerekend hoever het eigenlijk was, de reis van Leiden naar Kootwijk. Een dik uur. Ongevoelbaar. In mijn herinnering duurde het een volle dag en soms langer.

Het park ziet er bij oppervlakkige beschouwing onveranderd treurig uit. Er is nog steeds een tropisch zwembad, er is nog steeds de Spar, de enige winkel van heel Kootwijk. Ook het vuile wit van de bungalowmuren slaat je bij binnenkomst nog steeds in het gezicht.

Maar het heet geen Sporthuis Centrum meer. Het hoort nu bij de Landal-keten en de meeste bungalows zijn bij nadere beschouwing in grootte verdubbeld. Iets achteraf staat zelfs een aantal splinternieuwe

huisachtige exemplaren bij een meertje dat ik me ook niet herinner.

Het is zondag dus de Spar is dicht. Jammer, ik was dol op die winkel. We kochten er precies hetzelfde eten als thuis, maar alles in een andere verpakking. Dus smaakte het beter.

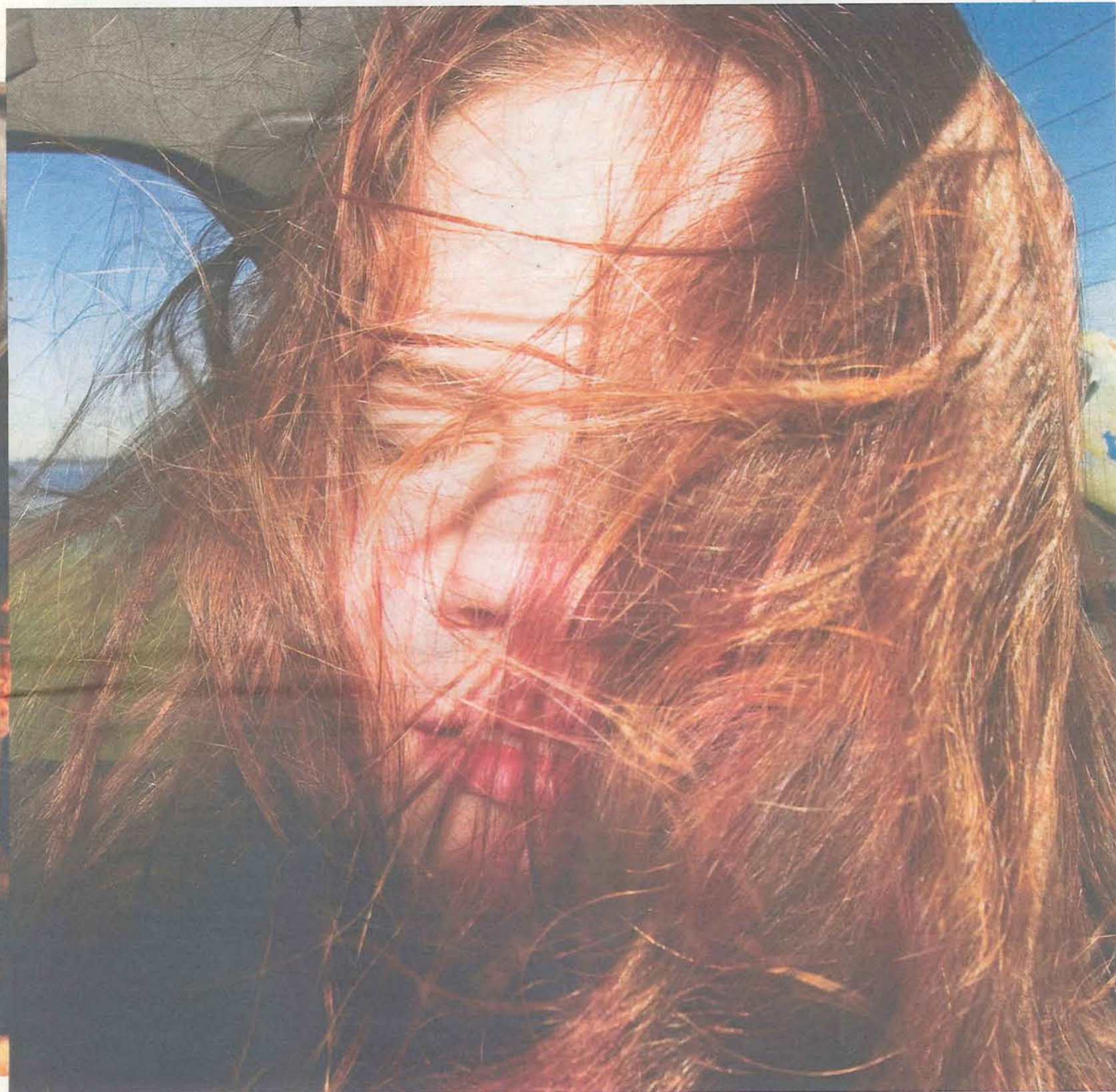
► Onder een van die halfnaakte heuvels bouwden Bart en ik een geheime hut ◀

Voor de ijsjes, ik was nogal suikergericht in die tijd.

Ter ere van mijn nostalgische bezoek heb ik van tevoren een zak winegums gekocht, met wel zes paarse erin, maar sinds ik weet dat ze voor de gelatine slachtvlees gebruiken, smaakt die toch een stuk minder.

Mijn broer telde de winegums

reis naar het bungalowpark in Kootwijk. Een dik uur. Ongelooflijk

Toerist in eigen land

Twee schrijvers en een fotograaf reizen langs vakantieplekken in Nederland die populair waren in de jaren '70 en '80. Wat herinneren ze zich toen ze er als kind vakantie vierden, en wat treffen ze er nu aan?

• **Jowi Schmitz** (36) is schrijfster en journalist voor o.a. *nrc.next*, *NRC Handelsblad* en *de Volkskrant*. Vorig jaar verscheen haar tweede roman *Kus van je zus*.

• Schrijver **Walter van den Berg** (37) schreef *De hondenkoning* en *West*. Momenteel werkt hij aan zijn derde roman. Verder schrijft hij regelmatig voor de Zin-pagina van *nrc.next*.

• **Anke van Iersel** (28) is fotograaf en studeerde in 2006 af aan de academie St. Joost in Breda. Ze heeft haar eigen freelance praktijk. Vanaf eind augustus is werk van haar te zien in een groepsexpositie bij het Centraal Museum Utrecht.

Kootwijk

• Kootwijk ligt in de Veluwe, in de bossen bij Apeldoorn. Het is een dorp in de gemeente Barneveld, en telde in 2004 280 inwoners.

• **Landal De Berkenhorst**, het voormalige Sporthuiscentrum, grenst aan een grote zandverstuiving: het Kootwijkerzand.

• Een kleine vijf kilometer ten oosten, in de gemeente Apeldoorn, ligt de plaats **Radio Kootwijk**, voormalig PTT Radiodorp op de Hoge Veluwe.

Info: www.vvkkootwijk.nl en www.landal.nl/deberkenhorst

• Hoe houd je de kinderen stil op de achterbank? Ouders Online verzamelde in 1998 tips van ouders, die nu nog steeds nuttig zijn.

www.ouders.nl/xuit9804.htm

Foto Anke van Iersel

Na enig zoeken vind ik een bungalowtje dat eruit ziet als een bungalow oude stijl. Ik staar een tijdje naar binnen. Op de vloer liggen tegels, ik herinner me linoleum.

Het mooiste van dit huisjesdorp was de achterkant van het terrein dat grensde aan het Kootwijkse Zand. Een enorme zandvlakte met heuvels en sparren vol lange wortels die soms bloot kwamen te liggen door de wind. Onder een van die halfnaakte heuvels hadden Bart en ik een geheime hut gebouwd. Daar renden we bij aankomst meteen naartoe. Ik had er het jaar ervoor mijn mooiste poëzieplaatjes begraven, want volgens Bart was het altijd goed iets te offeren. Hij had zelf een zeldzame munt uit zijn muntenverzameling gedoneerd.

„Anders graaf je het volgend jaar weer op”, had hij troostend gezegd.

Bart was het eerste bij de hut. „Hij is er nog!”, juichte hij. Want je wist het nooit bij een zandverstuiving.

Onze lievelingsheuvel waar je zo goed vanaf kon rollen was in twee jaar tijd in hoogte gehalveerd. Weggestoven. Voor de ingang hadden we een gevonden stuk zeildoek gelegd, met daaroverheen dode takken als camouflage.

Bart had de takken al weggehaald en trok het doek weg op het moment dat ik me gretig naar voren boog. Een zwerm vliegen vloog mijn gezicht in. „Iew!” Ik sprong naar achter.

„Wapperen!”, riep Bart en we wapperden net zo lang tot de ingang enigszins begaanbaar was.

Toen stak ik opnieuw mijn hoofd naar binnen en constateerde dat een deel van de zandmuur was ingezakt en onze hut had gehalveerd. Mijn offer was diep in de aarde verdwenen. Misschien wel nooit meer vindbaar.

Ik deelde dit treurige nieuws met Bart, maar hij haalde stoer zijn schouders op.

„Over honderd jaar graven archeo-

logen je plaatjes en mijn munt op en dat is dan een zeldzame vondst, want poëzieplaatjes en munten bestaan dan niet meer. Voortaan moeten we bij onze offers op een briefje uitlegen wat het is.”

„Moet ik dan nog meer plaatjes begraven?” Ik had net nieuwe van oma gekregen, nog uit haar tijd, die wilde ik niet kwijt.

„Nee”, Bart lachte geruststellend. „Dit jaar offer ik wel in mijn eentje.”

„Wat dan?” Plechtig haalde hij de bijna lege snoepzak uit zijn broekzak. Onderin ontwaarde ik drie groene winegums.

Morgen op deze pagina's:
Walter van den Berg gaat op kamp: 'Kamp is leuk.'

Lees de vorige afleveringen op nrcnext.nl/zomer

ZOMERHIT VAN 1978

You're the one that I want – John Travolta & Olivia Newton John
(= uit de film *Grease*), hoogste notering: nummer 1

[Hij:] *I got chills / They're multiplyin' / And I'm losin' control / Cause the power / You're supplyin' / It's electrifyin'!*

[Zij:] *You better shape up / Cause I need a man / And my heart is set on you / You better shape up / You better understand / To my heart I must be true*

[Hij:] *Nothing left / Nothing left for me to do*

You're the one that I want / (You are the one I want) / Ooh ooh ooh, honey / The one that I want / (You are the one I want) / Ooh ooh ooh, honey / The one that I want / (You are the one I want) / Ooh ooh ooh / The one I need (the one I need) / oh yes indeed (yes indeed)

de nummer-1-hits van de zomer van 1978:

29 april: **Rivers of Babylon** – Boney M. (9 wkn)

1 juli: **You're the one that I want** – Travolta & Newton John (9 wkn)

2 september: **You're the greatest lover** – Luv' (4 wkn)

andere hit van deze zomer:

Miss you – Rolling Stones (hoogste notering: nr 2)

Bron: Top 40 Hitdossier